

РЕШЕНИЕ

№ 1847

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6864** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 - чл.178 Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.38в, ал.5 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на Б. Е. Х.-П. срещу Решение №ЛДЖ-19-11 от 13.05.2020г. на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС).

С оспорения административен акт ИВСС е взел следните решения: 1) Установил е нарушение на чл.45, ал.2, т.1 и т.2, във връзка с ал.1, т.2 от ЗЗЛД, извършено от Специализирания наказателен съд (СНС) при обработване на личните данни на Б. Е. Х.-П. и Д. П. И., като на 14.05.2019г. е обработил незаконосъобразно техните лични данни чрез изпращане на мотивите на присъдата по нохд №2617/2018г. до представители на медиите; 2) Разпоредил е на СНС в едномесечен срок да изготви вътрешни правила за публикуване на съдебните актове на интернет страницата на съда и за изпращане до медиите; 3) Оставил е без уважение жалбата на Б. Е. Х.-П. и Д. П. И. срещу СНС и Специализираната прокуратура (СП) за нарушение при обработване на личните им данни, съдържащи се в обвинителния акт и протоколите от съдебните заседания по нохд №2617/2018г. и извадки от веществени доказателствени средства (В.); 4) Оставена е без разглеждане като недопустима жалбата на Б. Е. Х.-П. и Д. П. И. в частта за нарушения при публикуване на материали по делото от медии на техните интернет страници.

Жалбата е в частта по т.3 и т.4 от административния акт.

Жалбоподателката Б. Е. Х.-П., лично и чрез процесуалните си представители

адвокат К. Г. и адвокат А. К., оспорва административния акт в посочената част като незаконосъобразен. Излага подробни аргументи за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи с ев непълно и неточно установяване на фактите, които водят и до неправилно приложение на закона и имат за краен резултат накърняване на правото на защита на личните ѝ данни. Счита, че нейните лични данни, както и данните на дъщеря ѝ и на други участници в съдебното производство, са неправомерно обработени от СНС и СП чрез разпространението им за цел, която не е свързана с наказателното производство и която е недопустима – убеждаване на обществото в правилността на действията на прокуратурата и създаване на предварително убеждение на обществото в нейната виновност. Излага доводи и за несъответствие на административния акт с целта на закона – гарантиране на висока степен на защита на личните данни в досъдебните и съдебните производства, ефективно разкриване на нарушенията и вземане на мерки за бъдещето им предотвратяване. Искането към съда е административният акт да бъде отменен в обжалваната част и преписката да се върне в ИВСС за ново разглеждане. Заявена е претенция за разноски.

Ответникът – И. към Висшия съдебен съвет, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. С., оспорва жалбата. Счита, че не са допуснати съществени нарушения в производството. Сочи, че ИВСС е орган за надзор за защита на личните данни само по отношение на съдебните органи и не разполага с правомощия да проверява лица, които са извън органите на съдебната власт. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Специализираният наказателен съд не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Специализираната прокуратура, представлявана от административния ѝ ръководител прокурор В. М., в писмено становище оспорва жалбата. Счита твърденията на жалбоподателя за недоказани, а проверката, извършена от ИВСС, за пълна и обстойна. Излага аргументи за липса на пороци на административния акт.

СЪДЪТ, като прецени, че административният акт подлежи на оспорване и жалбата е подадена от неговия адресат във възстановения по реда на чл.161 от АПК срок, намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна. Административният акт се отменя като незаконосъобразен в частта му по т.3, а жалбата в частта ѝ по т.4 от административния акт се отхвърля като неоснователна.

Установени факти:

Производството пред ИВСС е проведено по две жалби от Б. Е. Х.-П. и Д. П. И., с вх.№№14233/05.06.2019г. и 23433/22.07.2019г., с оплаквания за нарушения при обработване на личните им данни във връзка с нохд №2617/2018г. по описа на СНС. Жалбите са обединени за разглеждане в едно производство, приключило с оспорения административен акт.

В производството е установено нарушение при обработването на личните данни, изразяващо се в разпространяване на мотивите към присъдата по делото без заличени лични данни, извършено чрез изпращането ѝ по електронната поща от

служител в СНС до представители на медиите. В тази част административният акт не е оспорен и е влязъл в сила, поради което съдът не обсъжда производството и събраните доказателства във връзка с това нарушение.

Предмет на настоящото съдебно производство са фактите и изводите във връзка с разпространението на обвинителния акт по делото и двадесет протокола от съдебните заседания с незаличени лични данни, както и извадки от веществени доказателствени средства (В.) – сканирани копия на специалните разузнавателни средства, изложени в жалбата с вх.№23433/22.07.2019г. Към жалбата е приложен списък с 24 линка към интернет страници за публикувани документи в docx и pdf формат, както и имената на файловете, които са поместени на съответната страница: 20 протокола и обвинителен акт, поместени на страницата на „Правен свят“ (<http://legalworld.bg>); пълният текст на мотивите към присъдата, поместен на страниците <https://news.lex.bg>, <https://dnevnik.bg>, <https://sega.bg>., както и списък на 104 броя сканирани документи, представляващи извадки от В. – СРС, поместени на страницата <http://legalworld.bg>.

Със Заповеди №№ЛДЖ-19-11 от 14.10.2019г. главният инспектор е разпоредил проверка на СНС и СП за спазването и прилагането на ЗЗЛД по повод изложеното в жалбите. Определен е проверяващ екип в състав: инспектор Л. С., експерти Т. К. и А. М..

Административната преписка не съдържа свалени на електронен носител или разпечатани на хартиен носител посочените файлове в приложението към жалбата. Няма данни проверяващият екип да е посетил посочените интернет страници.

Относно проверката на СНС с административната преписка се представят следните доказателства:

С писмо изх.№6076/14.08.2019г. и.д.председателят на СНС е уведомил инспектор С., че не се установява файловете, посочени в приложението към жалбата, да са изпратени на медиите от имейл адреси на СНС. Деловодителят на състава и секретарите, които са участвали в откритите съдебни заседания, са изпращали единствено имейли с протоколи от заседанията на адвокати –защитници на подсъдимите, и на прокурори по делото.

В Докладна записка деловодителят Р. Г. е посочила, че е изпратила сканирани материали по делото по разпореждане на съдията на подсъдимите и на техните адвокати, както и на СП – на конкретно посочени имейли на прокурор Н. и прокурор Л..

В Докладна записка съдебният секретар К. И., е посочила, че е изпратила протоколи от съдебни заседания по имейла на прокурор С. Х..

На 30.10.2019г. е извършена проверка в СНС за спазване на ЗЗЛД, резултатите от която са обобщени в Констативен протокол от същата дата. Установено е изпращането на мотивите към присъдата с незаличени данни от служител на СНС.

Изискана е информация от главните редактори на посочените медии във връзка с оплакванията в жалбата. Главният редактор на вестник „Сега“ е посочил, че мотивите към присъдата са публикувани във форум под статията „Съдът: И. не е докосвала подкупа, за който е осъдена“ от потребител с ник нейм „бонго-бонго“, който е поставил линк към сайт ана вестник „Дневник“. Редакторът на вестник

„Дневник“ не е предоставил информация за източника си. Редакторът на електронното издание „N. lex.bg“ е посочил, че е получил мотивите на присъдата от служителя от СНС и е посочил имейл адреса. Редакторът на сайта „Правен свят“ е отговорил, че файлове, съдържащи обвинителния акт и протоколи от съдебните заседания, не са публикувани на сайта. Потвърждава, че в посочените пет линка, съдържащи В., действително са поместени сканирани документи, представляващи части от В., но те съдържат единствено имената на подсъдимите.

Съставен е Акт за резултатите от извършената проверка на СНС с изх.№ЛДЖ-19-11 от 17.01.2020г.

Относно проверката в СП с административната преписка се представят следните доказателства:

С писмо адм.№777/2019 от 12.09.2019г. административният ръководител на СП уведомява инспектор С., че файлове, съдържащи обвинителния акт и документи по производството, не са били изпращани или разпространявани от наблюдаващите прокурори.

За резултатите от проверката в СП е съставен Констативен протокол от 31.10.2019г. В него са отразени следните обстоятелства: Прокурорите, изготвили обвинителния акт, са били командирани в СП - прокурор И. Г. Р. за периода от 11.12.2017г. до 01.10.2018г. и прокурор Б. С. Т. за периода от 22.11.2017г. до 01.10.2018г. Данните от настолните компютри, на които са работили, са били изтрети, след което компютрите са преинсталирани и са подготвени за ползване от други служители. Информацията, съдържаща се в хард диска, се унищожава след напускане или преместване на съответния служител.

Съставен е Акт за резултати от извършена проверка в СП с изх.№ЛДЖ-19-11 от 17.01.2020г. Освен описаните обстоятелства в Констативния протокол актът съдържа и нови констатации. Достъп до служебните електронни пощи на наблюдаващите прокурори не е осигурен, тъй като в случай на командирован прокурор от друга прокуратура, не се създава нова служебна поща, а се използва създадената вече в другата прокуратура. На сървъра на прокуратурата не се съхраняват копия от изпратените писма от наблюдаващите прокурори. Направен е извод, че не може да се установи дали електронните файлове, съдържащи обвинителния акт с незаличени лични данни (имена, ЕГН, адреси, лична информация, здравословен статус, банкова информация, гражданско състояние и др.), както и сканирани документи по делото (В. към СРС), са изпратени до посочените медии от електронна поща с домейна на СП.

Няма данни да са проверени електронните пощи на прокурорите, нито сървърът на прокуратурата.

Оспореният акт е издаден въз основа на двата акта за резултатите от извършените проверки.

В съдебното заседание бе изслушано интервю на журналиста И. Н. с главния прокурор И. Г., излъчено на 17.04.2019г. в сутрешния блок на Българската национална телевизия, в което главният прокурор казва: „...Единственото нещо, което можем да направим в тази обстановка, прокурорите, за да покажем, че това, което ние твърдим, го има, и което може да се види в определени сайтове, защото там бяха изкарани всички съдебни заседания, обвинителният акт, СРС-тата, е да дадем

публичност. Ние искаме гражданите да чуят всичките СРС-та. Искаме истината....Съдебните заседания са в сайта. Четете. Искаме публичност...“ .

Съдът изслуша свидетелите В. В. К. и П. П. К., които дават логични, последователни и взаимно допълващи се обяснения, кореспондиращи с останалите доказателства по делото. Съдът цени свидетелските им показания като основани на лично и непосредствено възприети факти и обстоятелства, предадени добросъвестно и обективно без заинтересованост от изхода на делото. Изслушаните свидетели са били свидетели и по нохд №2617/2018г. Те са видели публикувани на сайта „Правен свят“ обвинителния акт по делото, както и протоколи от съдебните заседания, включително и от тези заседания, на които са били разпитвани те. Във всички файлове личните данни на жалбоподателката, както и техните лични данни – конкретно три имена, ЕГН и адреси, не са били заличени. Файловете са били публикувани през лятото на 2019г. и са били достъпни за продължителен период от време, след което са били кеширани, но към датата на настоящото съдебно заседание вече не са достъпни и кешираните версии. Свидетелят К. сочи конкретна дата – 22.07.2019г., на която обвинителният акт и протоколите от съдебните заседания са били достъпни на сайта „Правен свят“, което го е мотивирало да изпрати имейл от тази дата до медиите, за да ги уведоми за злоупотребата с личните данни на Д. И. и Б. П.. В резултат на изпратеното съобщение още в същия ден електронното издание „А.com” публикува статията „И. и П. питат как така лични данни и протоколи по тяхното дело „обикалят“ интернет“, а електронното издание „Ф.“ публикува статията „Жалба от И. и П. за изтекли лични данни по делото „М.“

Съдът изслуша и свидетелят В. М. И., директор на сайта „Правен свят“ в периода от м.октомври 2017г. до м.януари 2020г., към момента на съдебното заседание изпълняващ длъжността директор на дирекция „Публична комуникация“ в администрацията на главния прокурор. Свидетелят твърди, че не му е известно и на сайта „Правен свят“ не са публикувани обвинителният акт и протоколите от съдебните заседания. Потвърждава, че са публикувани сканирани извадки от В. – СРС-та. По отношение на източника на данните дава противоречиви обяснения – твърди, че са от неизвестен източник, като са оставени в плик пред вратата на редакцията и достоверността им е проверявана чрез фейсбук страницата на Д. И. и публикации в други медии, като едновременно с това се позовава на правото на журналистите да не разкриват източниците си на информация. Съдът, отчитайки вътрешните противоречия в свидетелските показания и несъответствието им с останалите доказателства по делото, както и сегашните служебни отношения между свидетеля и прокуратурата, които сочат на заинтересованост от изхода на делото, не дава вяра на дадените обяснения.

Правни изводи:

В изпълнение на правомощията си по чл.168 от АПК съдът извършва пълна проверка за законосъобразност на административния акт по всички основания по чл.146 от АПК, като не се ограничава само с основанията, посочени от жалбоподателката.

1.Решението е постановено от ИВСС в рамките на неговата компетентност по чл.17, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЗЛД във връзка с чл.57, §1, буква „е“ от Регламент 2016/679

(Общ регламент относно защитата на личните данни – ОРЗЛД)

2. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити.

3. При издаване на оспорения административен акт в частта му по т.3 са допуснати съществени административнопроцесуални нарушения. Спазени са изискванията на чл.18, ал.2 и чл.19, ал.1 от ЗЗЛД- проверката е извършена от определения със заповедта на главния инспектор екип и е приключила с акт за резултати, в който са отразени констатациите.

Направената проверка обаче не е пълна и задълбочена. При извършване на проверката ИВСС разполага с правомощията на надзорен орган по чл.58, §1 от ОРЗЛД, включително да извърши разследване под формата на одит, както и да получи достъп до всички помещения на администратора и обработващия лични данни, включително до всяко оборудване и средство за обработване на данни. Проверяващият екип не е упражнил правомощията си по регламента в цялост и пълнота, а се е задоволил с изпращането на писма до административните ръководители на СНС и СП, като не е извършил проверка по посочените в отговорите на писмата обстоятелства, а те директно са приети за установени факти и са отразени в акта за резултати. Не са проверени нито електронните пощи на прокурорите, участвали в производството, нито съхранените записи на сървърите на СП и СНС. Няма данни по административната преписка да е извършена каквато и да е проверка на посочените линкове в жалбата, съдържащи файловете с личните данни на жалбоподателката. Неупражняването на правомощията на надзорен орган по защита на личните данни, регламентирани в чл.58, §1 от ОРЗЛД, е нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, тъй като то влияе пряко на формиране на волята на административния орган и предопределя крайния резултат.

4. Оспореният административен акт в частта му по т.3 е постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно чл.4, § 2 от Регламент 2016/679 „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, поддръждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В чл. 6, §1, б. „а“-„е“ от регламента са указани изрично и алтернативно основанията за обработване - само ако и доколкото е приложимо поне едно от изброените условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г)

обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Относимо към случая е условието по буква д) – СНС и СП обработват личните данни на жалбоподателката за изпълнение на задача от обществен интерес, а именно разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, и за упражняване на техни официални правомощия.

С това условие от регламента кореспондира разпоредбата на чл.42, ал.1 от ЗЗЛД, която дефинира целта на обработването на личните данни от съда и прокуратурата: обработването е допустимо за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване.

Императивната разпоредба на чл.42, ал.2 от ЗЗЛД забранява обработването на лични данни за други цели, освен ако правото на Европейския съюз или законодателството на Република България предвижда друго.

В случая е допуснато обработване на личните данни на жалбоподателката под формата на разкриване чрез предаване и разпространение, което не попада в изключенията по чл.42, ал.2 от ЗЗЛД. Публикуването в медиите на обвинителния акт и на протоколите от съдебните заседания без заличени лични данни се установява по несъмнен начин от свидетелските показания на В. В. К. и П. П. К.. Косвено това се потвърждава и от интервюто на главния прокурор, в което е отразено разбирането на прокуратурата за необходимостта от предварителното огласяване на фактите и обстоятелствата във връзка с образувано наказателно преследване, което още не е приключило, като с това се цели убеждаване на обществото в правилността на действията на прокуратурата, *ergo* във виновността на лицето, привлечено към наказателна отговорност. Нито националното, нито европейското законодателство допускат по този начин да се нарушава презумпцията за невинност, като се разпространяват обстоятелства, относими към наказателната отговорност на лицето, едновременно с личните данни на лицето, които го идентифицират.

Относима към настоящия случай е и разпоредбата на чл.45, ал.1, т.6 от ЗЗЛД, която задължава администратора на личните данни да ги обработва по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като прилага подходящи технически или организационни мерки.

Съгласно чл.45, ал.4 от ЗЗЛД администраторът носи отговорност за обработването на личните данни в съответствието с ал.1, ал.2 и ал.3, и трябва да е в състояние да го докаже. В този смисъл е и общата разпоредба на чл.24 от ОРЗЛД. Изискването за доказване на законосъобразното обработване на данните, регламентирано като законово задължение на администратора, поставя върху него доказателствената тежест в процеса. По същество разпоредбите на чл.45, ал.4 от ЗЗЛД и чл.24 от Общия регламент създават оборона презумпция за законосъобразното обработване на личните данни, щом администраторът не е в състояние да докаже обработването им в съответствие със закона.

Безспорно се установи по делото, че е нарушена императивната разпоредба на чл.42, ал.2 от ЗЗЛД, като СНС и СП са допуснали обработване на личните данни на жалбоподателката, съдържащи се в обвинителния акт и в протоколите от съдебните заседания, чрез разкриване, предаване и разпространение. Тъй като обвинителният акт и протоколите от съдебните заседания са документи, които се създават само в прокуратурата и съда, то логично източниците на разпространение да са също съдът и прокуратурата. Като администратори на лични данни СНС и СП трябва да са в състояние да докажат пред надзорния орган, че са обработвали данните, събрани за целите на наказателното производство, с подходящото ниво на сигурност – доказателствена тежест, която те са пренебрегнали предвид чисто формалната проверка на ИВСС .

5.Оспореният административен акт в частта му по т.3 противоречи на целта на закона.

Целта на закона, така както е дефинирана в чл.1, ал.3 от ЗЗЛД, е да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679. Регламентът изрично посочва, че правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност – Регламент 2016/679, П., рецитал 4. Публикуването на лични данни за журналистически цели по принцип може да се разглежда като част от правото на обществото да бъде информирано, само доколкото обаче се разглеждат действията на медията като администратор на лични данни. Съдът и прокуратурата не могат да обработват лични данни с журналистически цели. При никакви обстоятелства те не могат да разпространяват данните на лицата, които обработват във връзка със съдебните или досъдебните производства. Когато става въпрос за нарушаване на презумпцията за невиновност, се засягат не само личната сфера на привлеченото към обвинение лице, но и авторитетът на правосъдието и върховенството на правото.

Оспореният административен акт в частта му по т.3 е законосъобразен като издаден при съществени процесуални нарушения, в противоречие на материалния закон и в несъответствие с целта му – отменителни основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

По тези съображения оспореният административен акт в частта му по т.3 се отменя. Преписката се връща на ИВСС за ново разглеждане при спазване на указанията за пълно и точно упражняване на правомощията по чл.58, §1 от ОРЗЛД с оглед установения факт на разпространение на личните данни на жалбоподателката в посочените електронни медии. След като личните данни на жалбоподателката, съдържащи се в обвинителния акт и протоколите от съдебните заседания, са разпространени в медиите, ИВСС трябва да установи по какъв начин е станало това – чрез действия на администратора на лични данни или чрез действия на трето лице (т.нар. „хакване“ на сървърите на СНС и СП). При новото разглеждане на преписката ИВСС следва да съобрази оборимата презумпция по чл.45, ал.4 от ЗЗЛД и доказателствената тежест за администратора на личните данни. Не може да се постави в тежест на жалбоподателката да установява, че нейните данни са предоставени на медиите от СП и СНС и твърденията да се отхвърлят като недоказани без да се извърши дължимата проверка по тях и без да се съобрази законното задължение на администратора на лични данни по чл.45, ал.4 от ЗЗЛД.

Жалбата срещу административния акт в частта му по т.4 е неоснователна. ИВСС не разполага с компетентност да извършва проверка на дейността на други администратори на лични данни извън посочените в чл.17 от ЗЗЛД – органите на съда, прокуратурата и следствието. Правилно жалбата в тази ѝ част е оставена без разглеждане по същество. Тъй като по административната преписка има данни, че жалбоподателката е подала жалба и до Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) със същите оплаквания, съдът счита, че не е необходимо преписката в тази част да се изпраща отново на КЗЛД по компетентност.

Разноски:

Предвид изхода на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателката за разноски в размер на 610 лева за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, Административен съд София-град, 38 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №ЛДЖ-19-11 от 13.05.2020г. на Инспектората към Висшия съдебен съвет в частта му по т.3, с която е оставена без уважение жалбата на Б. Е. Х.-П. срещу Специализирания наказателен съд и Специализираната прокуратура за нарушение при обработване на личните ѝ данни, съдържащи се в обвинителния акт и протоколите от съдебните заседания по нохд №2617/2018г. и извадки от веществени доказателствени средства.

ИЗПРАЩА преписката на Инспектората към Висшия съдебен съвет за ново разглеждане в отменената част от административния акт при спазване

на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Е. Х.-П. срещу Решение №ЛДЖ-19-11 от 13.05.2020г. на Инспектората към Висшия съдебен съвет в частта му по т.4, с която е оставена без разглеждане като недопустима жалбата й срещу публикуване на материали по делото от медии на техните интернет страници.

ОСЪЖДА Инспектората към Висшия съдебен съвет да заплати на Б. Е. Х.-П. разноски в размер на 610 (шестстотин и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: